

Neboť toto zjištění spočívá pouze na udání dědiců vlastníka zabraného statku, že se v sýpkách při zámku ukládalo obilí ze dvora Č., z čehož ještě neplyne, že by sýpky dvoru toho byly malé a že by tedy propuštěním sýpek u zámku trpělo hospodaření na dvoru Č. Ale vadu tu neshledal nss podstatnou a nemohl proto nař. rozhodnutí ani dle § 6 zrušiti. Neboť nař. rozhodnutí založeno je v prvé řadě na úvaze, že propuštěním 1 ha 42 a 68 m², na nichž postaven zámek a přilehlé budovy, mohlo by býti ohroženo zdárné provedení poz. reformy pro úbytek půdy a budov hodících se k tomu, by jich bylo použito pro účely všeobecně prospěšné ev. pro přiděl uchazečům. V tom směru však nelze mu vytýkati nezákonnost ani vadnost. Je tedy nař. rozhodnutí již touto úvahou dostatečně opřeno. Proto nelze přikročiti k jeho zrušení, když pouze další důvod spočívá na vadném skutkovém zjištění.

Č. 3463.

Pozemková reforma: vlastník zabraného majetku pozemkového nemá kromě případů podle § 11 zák. záborového a § 20 zák. přidělového právního nároku na ponechání nebo přidělení části jeho zabraného majetku, zejména nemá právního nároku na přidělení zbytkového statku, který při přidělu jeho zabrané půdy vznikne.

(Nález ze dne 8. dubna 1924 č. 5991).

V ě c: Adolf W. a společníci v D. proti státnímu pozemkovému úřadu o ponechání zbytkového statku v K.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Stěžující si svěřenství žádalo opětně, aby ponechán mu byl ze státem zabraného velkého pozemku majetkového ve vlastnictví zbytkový statek utvořený z nemovitostí dvoru K. ve výměře asi 120 ha s lihovarem, rybníky a ovocnými sady.

Nař. výn. sdělil žal. úřad st-lům, že na základě šetření, provedeného 14. června 1924 na místě samém a v uvážení všech okolností nemůže žádosti za ponechání zbytkového statku K. ve výměře 120 ha dosavadnímu vlastníku vyhověti. Majiteli velkostatku může však v případě potřeby u nabyvatele zbytkového statku K. býti zajištěna na přechodnou dobu užívání tamní sýpky.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Stížnost tvrdí, že odmítnutí žádosti za ponechání zbytkového statku K. stěžujícím si svěřenství odporuje zák. a vytýká řízení vady, uvádějíc, že st-lé nebyli k šetření ze 14. června 1923 přizváni a že jim nejsou známy důvody, pro které jejich žádost byla zamítnuta.

Nss musel si především odpověděti na otázku, zda se nař. výrok žal. úřadu dotkl v nějakém směru práv st-lů. St-lé jsou vlastníky velkého nemovitého majetku, státem zabraného. Přísluší jim tedy dle § 11 zák. věty 1. nárok, aby jim ze zabraného majetku propuštěna byla pokud možno dle jejich volby půda ve výměře v § 2 zák. uvedené, t. j. nejvýše 250 ha půdy vůbec (z toho 150 ha půdy zemědělské), a další nárok dle § 20 příd. zák., tento poslednější ovšem jen za podmínek v § 20 bliže uvedených.

St-lé však svou žádost, aby ponechán byl jim zbytkový statek K. o žádné z těchto ustanovení neopírají, žal. úřad o ní také ani ve smyslu ustanovení § 11 zák. ani dle ustanovení § 20 příd. zák. nerozhodoval, a stížnost u nss podaná také netvrdí, že by jedno nebo druhé z těchto ustanovení bylo výrokem žal. úřadu porušeno.

Jiných nároků však vlastníku zabrané půdy, pokud jde o ponechání resp. přidělení její, zákon zák. a ostatní zák. o poz. reformě nepřiznávají. Zejména nedává zák. přidělový vlastníku zabraného majetku právní nárok, aby mu zbytkový statek, tedy statek vzniklý teprve při přidělu státem zabrané půdy (§ 24 a 25 příd. zák.) byl přidělen.

Nemá-li však vlastník nárok takový, nemůže být právem tvrzeno, že zamítnutím žádosti zasaženo bylo do práv st-lů a že by odmítnutí její odporovalo zák.

Jeví se tedy stížnost bezdůvodnou, poněvadž nemůže-li právem být tvrzeno, že porušen byl subjektivní nárok strany, je také lhostejným, zda výrok úřadu zakládá se na řízení řádně provedeném či nikoli.

Č. 3464.

Státní úředníci. — Administrativní řízení (Podkarpatská Rus): I. Rozhodnutí hlavního finančního ředitelství v Užhorodě jest i ve věcech osobních finančního úřednictva konečným, pokud nejde o věc vyhrazenou rozhodování ministerstva financí. — II. Kdo nedostal dekret ve smyslu § 6 služ. pragm. úřednické, není pragmatikálním úředníkem.

(Nález ze dne 8. dubna 1924 č. 6008).

Věc: Sigmund H. v M. proti hlavnímu finančnímu ředitelství v Užhorodě o propuštění ze služby.

V ý r o k: S t í ž n o s t z a m í t á s e j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím propustil žal. úřad st-le z důvodů služebních vzhledem k jeho smluvnímu úřednímu poměru dnem 31. prosince 1922 ze služeb finančního ředitelství v Mukačevě.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto rozhodnutí vznesené musil nss zabývat se nejprve námitkou odvodního spisu, že sporná záležitost nebyla nař. rozhodnutím vyřešena konečně pořadem instancí správních (§ 5 zák. o ss). Nemohl v tom odvodním spisu dát za pravdu. Podle § 1 zák. z 9. února 1922 č. 59 Sb. rozhoduje na území P. R. hl. fin. ředitelství v Užhorodě o všech věcech týkajících se státní finanční správy, pokud nejsou vyhrazeny min. fin. Poněvadž v daném případě o věc vyhrazenou rozhodnutí fin. min. nejde, jest nař. rozhodnutí hl. fin. ředitelství v U. konečným rozhodnutím úřadů správních.

Stížnost namítající v podstatě, že st-l s m l u v n í m úředníkem nebyl a že tedy mohl být prošpůten jen za předpokladů a modalit služební pragmatikou pro propouštění státních úředníků stanovených, neshledal nss důvodnou.

Jest spor jedině o otázku, zda úřad právem pokládal st-le za úředníka smluvního, či zda na služební poměr st-le ke státu dlužno pohlížeti jako na služební poměr definitivního úředníka pragmatikálního.